

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ

HA LESZÁLLVÁN A NAP

A magam nótájára

*Ha leszállván a nap
kínok közt nyugszik el,
mit értik azt az asszonyok –
ilyenkor inni kell.*

*A ser is jó ital,
a vodka is vidít,
mégsem szedhetem örökké
a mások kertjeit.*

*Ők másképp mérik ezt,
s tán végzetes hiba –
a palackra is ráteszik:
Tokájszkoje vina.*

*A szamorodni kincs,
ha nincs, kész gyötrelem.
Álmomban nőmnek bájait
is abban fürdetem.*

*Megszakadhatsz, szívem, –
de szőlőprés alatt!
Vérem a musttal egybeforr;
s az ördög elragad.*

*Ott ejtem le fejem
a Vénusz-domb tövén,
szerelmes tettestársaim
leülnek mind körém,*

*és körbelengenek
boszorkány-illatok.
Ereimben régi ritmust
vernek a dobok.*

*Most bódítson a bor!
Szememre szoknya hull,
ágyékomban a tájoló
pörögni kezd vadul.*

*Visszakapván eszem,
jövőmet firtatom.
Nézzétek: lelkem lila láng
a Hajnalcsillagon!*

*Noénak üzenem,
hát nyílj meg, Genézis:
bár furcsa volt és szaggatott,
de bordal volt ez is.*

